

Пузирна Наталія Станіславівна,
кандидат юридичних наук, доцент
Національного університету «Чернігівська політехніка»
ORCID ID: 0000-0002-7297-0829

Галушка Денис Юрійович,
здобувач вищої освіти
Національного університету «Чернігівська політехніка»
ORCID ID: 0009-0005-1569-3414

СУДОВИЙ КОНТРОЛЬ ЗА ПОСТАНОВАМИ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ: АНАЛІЗ ПРАКТИКИ СКАСУВАННЯ ПОСТАНОВ ЯК ІНДИКАТОР ЯКОСТІ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРОВАДЖЕННЯ

JUDICIAL CONTROL OVER THE DECISIONS OF THE NATIONAL POLICE: ANALYSIS OF THE PRACTICE OF ANNULING DECISIONS AS AN INDICATOR OF THE QUALITY OF ADMINISTRATIVE PROCEEDINGS

Анотація. У статті досліджується судовий контроль за постановами органів Національної поліції у справах про адміністративні правопорушення та аналізується практика їх скасування судами як можливий індикатор якості адміністративного провадження. Метою є з'ясування того, наскільки частка скасованих постанов відображає рівень законності, обґрунтованості рішень, належності доказової бази та дотримання процесуальних гарантій. Методологічну основу становлять формально-юридичний, порівняльно-правовий, статистичний та логіко-структурний методи. На підставі практики адміністративних судів та відкритих статистичних даних щодо частки скасованих постанов патрульної поліції в окремих регіонах України окреслено типові підстави їх скасування: неповне з'ясування обставин справи, недостатність або недопустимість доказів, порушення процедурних вимог, неправильна кваліфікація правопорушення. Обґрунтовується, що за умови врахування активності оскарження, специфіки правопорушень та регіонального контексту показник частки скасованих постанов може розглядатися як кількісний індикатор якості адміністративного провадження і один з критеріїв оцінки діяльності підрозділів поліції. З урахуванням положень КУпАП, КАС України, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та практики ЄСПЛ окреслено стандарти належного адміністративного провадження і ефективного судового контролю. Сформульовано пропозиції щодо удосконалення адміністративно-юрисдикційної діяльності Національної поліції: посилення підготовки працівників, внутрішній моніторинг причин скасування постанов, запровадження якісних критеріїв оцінювання, оновлення процесуальних приписів КУпАП та використання європейського досвіду внутрішнього перегляду рішень. Зроблено висновок, що конструктивне сприйняття результатів судового контролю і системна робота над помилками здатні зменшити частку безпідставних притягнень до адміністративної відповідальності та підвищити довіру до Національної поліції.

Ключові слова: судовий контроль, постанови Національної поліції, скасування постанов, адміністративне провадження, якість провадження, адміністративне правопорушення, оскарження, КУпАП, КАС України, Європейський досвід.

Abstract. The article examines judicial control over the decisions of the National Police in cases of administrative offenses and analyzes the practice of their cancellation by courts as a possible indicator of the quality of administrative proceedings. The aim is to find out to what extent the share of canceled decisions reflects the level of legality, justification of decisions, adequacy of the evidentiary base and compliance with procedural guarantees. The methodological basis is formal-legal, comparative-legal, statistical and logical-structural methods. Based on the practice of administrative courts and open statistical data on the share of canceled patrol police decisions in certain regions of Ukraine, typical grounds for their cancellation are outlined: incomplete clarification of the circumstances of the case, insufficiency or inadmissibility of evidence, violation of procedural requirements, incorrect qualification of the offense. It is argued that, taking into account the activity of appeals, the specifics of offenses and the regional context, the indicator of the share of canceled decisions can be considered as a quantitative indicator of the quality of administrative proceedings and one of the criteria for assessing the activities of police units. Taking into account the provisions of the Code of Administrative Procedure, the Code of Administrative Offenses of Ukraine, the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms and the practice of the ECHR, the standards of proper administrative proceedings and effective judicial control are outlined. Proposals are formulated to improve the administrative and jurisdictional activities of the National Police: strengthening the training of employees, internal monitoring of the reasons for the cancellation of decisions, the introduction of quality assessment criteria, updating the procedural provisions of the Code of Administrative Offenses and the use of European experience in internal review of decisions. It is concluded that constructive perception of the results of judicial control and systematic work on errors can reduce the share of groundless charges to administrative liability and increase trust in the National Police.

Key words: judicial control, resolutions of the National Police, cancellation of resolutions, administrative proceedings, quality of proceedings, administrative offense, appeal, Code of Administrative Offenses, CAS of Ukraine, European experience.

Постановка проблеми. Діяльність Національної поліції у сфері адміністративної юрисдикції має важливе значення для забезпечення публічного порядку та безпеки. Одним із ключових етапів адміністративного провадження є винесення уповноваженими посадовими особами поліції постанов у справах про адміністративні правопорушення. Якість цих постанов – тобто їх відповідність вимогам законності, обґрунтованості та дотримання процедури – безпосередньо впливає на права громадян та довіру суспільства до правоохоронних органів. Проблема полягає в тому, що значна частина постанов поліції оскаржується та скасовується судами. Це свідчить про наявність недоліків в адміністративному провадженні: неповне з'ясування обставин, недостатня доказова база, процесуальні порушення тощо. Відтак постає науково-практичне завдання: проаналізувати, чи можна розглядати практику скасування постанов органів Національної поліції судами як індикатор якості самого адміністративного провадження, і які висновки та рекомендації випливають з такої оцінки.

Стан опрацювання. Питання судового контролю за рішеннями суб'єктів публічної адміністрації та забезпечення законності в адміністративному провадженні перебувають у полі зору багатьох науковців. Так, загальні проблеми адміністративної юрисдикції та процедури розглядалися у працях

В.М. Бевзенко, А.Т. Комзюка, О.В. Кузьменко, Р.С. Мельника та іншими, але питання використання статистики скасованих постанов як індикатора якості адміністративного провадження в поліції потребує подальшого аналізу.

Метою статті є аналіз практики скасування постанов органів Національної поліції судами та оцінити її як індикатор якості адміністративного провадження, а також сформулювати пропозиції щодо удосконалення адміністративно-юрисдикційної діяльності поліції на основі виявлених тенденцій.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до законодавства України, кожна постанова у справі про адміністративне правопорушення може бути оскаржена в установленому порядку. Згідно з ч. 1 ст. 287 Кодексу України про адміністративні правопорушення (КУпАП) [1], постанову в справі про адміністративне правопорушення має право оскаржити особа, щодо якої її винесено. Якщо постанову виніс орган (посадова особа) – наприклад, інспектор патрульної поліції – скарга може бути подана до вищестоящого органу (посадової особи) або безпосередньо до суду [2]. Практично, у сучасних умовах оскарження постанов поліції здійснюється переважно в судовому порядку за правилами Кодексу адміністративного судочинства України (КАС України) [3].

КАС України встановлює особливості провадження у справах про оскарження рішень суб'єктів владних повноважень у справах про адміністративні правопорушення (ст. 286 КАС України). Скарга (позов) подається протягом десяти днів з дня винесення постанови, а її розгляд здійснюється у скорочений строк (як правило, теж до 10 днів) з метою оперативного відновлення прав. Важливо, що особа, яка оскаржує постанову про адмінправопорушення, звільняється від сплати судового збору за подання такої скарги – це гарантія доступності правосуддя у таких справах.

При розгляді скарги на постанову органу поліції суд перевіряє законність і обґрунтованість оскарженої постанови та може прийняти одне з визначених законом рішень. Згідно з ч. 3 ст. 286 КАС України, є чотири можливі варіанти судового рішення: 1) залишити постанову без змін, а скаргу без задоволення; 2) скасувати постанову і направити справу на новий розгляд; 3) скасувати постанову і закрити справу про адміністративне правопорушення; 4) змінити захід стягнення в межах, передбачених законом, без погіршення становища особи [3]. Такий вичерпний перелік забезпечує однаковість судової практики та ефективність захисту прав: зокрема, якщо суд скасовує постанову і закриває справу, це означає повне виправдання особи (відсутність складу правопорушення або недоведеність вини), що є найбільш індикативним випадком щодо помилки на стадії винесення постанови.

Визначення належного відповідача у справах про оскарження постанов також має значення для оцінки якості провадження. Велика Палата Верховного Суду вказала, що відповідачем має бути орган, який виніс постанову

(суб'єкт владних повноважень), а не конкретний посадовець (поліцейський) [4; 5]. Це підкреслює інституційну відповідальність органів поліції за якість своїх рішень і унеможливорює уникнення відповідальності шляхом посилення на дії окремого інспектора.

Аналіз судової практики щодо скасування постанов поліції свідчить, що основними підставами для цього є порушення вимог законності та процедури при винесенні постанов. Згідно із завданнями провадження у справах про адмінправопорушення (ст. 245 КУпАП), уповноважений орган зобов'язаний своєчасно, всебічно, повно і об'єктивно з'ясувати обставини справи та вирішити її відповідно до закону. На практиці ж чимало постанов поліції не відповідають цим критеріям.

Найпоширеніші недоліки можна поділити на кілька категорій:

– Неповне з'ясування обставин справи. Іноді поліцейський не встановлює у повному обсязі, чи мало місце правопорушення та чи винна особа. Наприклад, зафіксовані випадки, коли інспектор не врахував усіх умов ситуації (дорожні обставини, дії інших учасників руху тощо) або не перевіряв переконливо факти порушення. У матеріалах справи можуть бути відсутні ключові відомості, необхідні для доведення вини. Це прямо порушує ст. 280 КУпАП, яка вимагає від органу при розгляді справи з'ясувати вичерпний перелік питань: факт правопорушення, винність особи, наявність обтяжуючих/пом'якшуючих обставин, завдану шкоду та інші суттєві обставини [1]. Якщо якась із цих обставин не з'ясована, постанова вважається необґрунтованою.

– Недостатня доказова база. Постанова повинна ґрунтуватися на належних і допустимих доказах, зібраних законним шляхом (ст. 251, 252 КУпАП) [1]. Однак нерідко в постанові відсутні прямі докази вини особи. Приміром, не наведено жодного доказу (свідчень, відеозапису тощо), що підтверджує факт порушення саме цією особою. У деяких випадках поліцейські обмежуються лише рапортом або показаннями, не додавши матеріалів з камер чи не опитавши свідків. Відповідно, суд при перегляді констатує порушення ст. 252, 280 КУпАП – обставини вчинення правопорушення мають встановлюватися на основі оцінених доказів, чого зроблено не було. Недостатність доказів є однією з головних причин скасування постанов.

– Процедурні порушення при розгляді справи. Кодексом встановлено чітку процедуру притягнення до адміністративної відповідальності: складання протоколу (якщо потрібен), розгляд справи у присутності особи або належне її повідомлення, роз'яснення прав, внесення всіх необхідних відомостей до постанови тощо. Порушення процедури – наприклад, розгляд справи без участі особи, неналежне повідомлення, відсутність підписів або важливих реквізитів у постанові – теж призводять до скасування. Такі порушення означають недотримання процесуальних гарантій, що підриває законність винесеного рішення.

– Неправильна кваліфікація або застосування норм. Трапляються ситуації, коли поліцейський помилково застосував не ту статтю КУпАП або неправильно визначив вид стягнення, що також стає підставою для скасування постанови судом як протиправної.

Згідно з даними практики, комбіноване поєднання зазначених недоліків часто присутнє в одній справі. Наприклад, поліцейський може і не зібрати достатніх доказів, і не відобразити всі обставини в постанові, і порушити порядок вручення копії постанови – сукупно це дає суду підстави скасувати таке рішення як незаконне та необґрунтоване. У наведеному прикладі водія було оштрафовано за проїзд на червоне світло, але інспектор не перевіряв належно ситуацію (світлофор працював у миготливому режимі) і не надав відеодоказів порушення, до того ж не дотримав вимог ст. 245, 278-280 КУпАП щодо всебічного з'ясування обставин [1]. Суд скасував цю постанову як протиправну.

Окремо варто згадати про особливості доказування в суді при оскарженні постанов. В адміністративному судочинстві (куди належить ця категорія справ) діє принцип, за яким обов'язок доказування правомірності рішення покладається на відповідача – суб'єкта владних повноважень (ч. 2 ст. 77 КАС України) [3]. Це означає: якщо поліцейський орган виніс постанову, саме він у суді має довести, що все зроблено законно, а особа винна. Громадянин (позивач) не зобов'язаний доводити свою невинуватість, достатньо вказати на недоліки рішення. Ба більше, відповідач не може посылатися на докази, яких не було у матеріалах при винесенні постанови (крім випадків, коли доказ не могли отримати раніше з причин незалежних від органу). Таким чином, спроби «доносити» докази заднім числом зазвичай провалюються – суд оцінює законність постанови *ex ante*, за тим набором даних, який мав поліцейський на момент винесення рішення. Це положення дисциплінує адміністративний орган: щоб постанова встояла в суді, потрібно відразу діяти якісно, інакше згодом виправити помилки буде неможливо. Власне, статистика скасувань демонструє, що неякісно підготовлені поліцейські матеріали майже гарантують програш у суді.

Чи може відсоток скасованих постанов слугувати об'єктивним індикатором якості роботи поліції? В значній мірі – так, хоча інтерпретація цих даних потребує врахування контексту. За наявними публічними даними, в різних регіонах України спостерігається різний рівень успішності оскаржень постанов патрульної поліції. Приміром, у Тернопільській області в 2022 році суди закрили (тобто фактично скасували постанови і припинили провадження) 12,4% справ про адмінправопорушення, оформлених патрульними, а за 2023 рік цей показник зріс до майже 13% [6]. Натомість у сусідніх регіонах ті самі показники значно нижчі: у Рівненській області – лише близько 2,3% скасованих (закритих) справ, у Львівській – трохи більше 4% [6]. Як зазначають

оглядачі, Тернопільська патрульна поліція стала своєрідним «лідером» за часткою скасованих постанов протягом останніх двох років.

Такий контраст наштовхує на висновок, що якість адміністративного провадження не є однаковою по країні: в одних управліннях поліції процес оформлення правопорушень і підготовки матеріалів є більш ретельним, в інших спостерігаються системні недоліки. Високий відсоток скасувань (як у згаданому випадку Тернопільщини) може вказувати на певні проблеми – можливо, брак досвіду чи навчання у особового складу, відсутність належного внутрішнього контролю за якістю постанов, або навіть неформальний тиск «виписувати більше штрафів», що знижує увагу до якості. З іншого боку, потрібно врахувати і поведінковий фактор: якщо в якомусь регіоні громадяни більш схильні оскаржувати постанови, то природно виявляється більше випадків скасувань.

Проте, навіть з поправкою на активність оскарження, стійка тенденція значної частки скасованих постанов свідчить про об'єктивні недоліки роботи поліції. Коментарі практикуючих юристів та самих поліцейських керівників підтверджують, що основні причини скасувань – це помилки поліцейських при документуванні правопорушень. До них відносяться і помилки в протоколах/постановах, і процесуальні огріхи, і недостатні докази. Фактично, відсоток скасованих постанов можна прирівняти до відсотка необґрунтовано або неправильно оформлених випадків притягнення до відповідальності. Такий показник є важливим індикатором якості адмінпровадження: чим він вищий, тим більше питань до компетентності та сумлінності поліції на місцях. Недарма в суспільстві лунають думки, що за кожну скасовану судом постанову поліцейський повинен нести відповідальність – аж до матеріальної, сплачуючи штраф чи відшкодовуючи завдану громадянину шкоду. Подібні пропозиції відображають запит на підвищення рівня виконавської дисципліни та невідворотності відповідальності службовця за неякісну роботу.

На загальнодержавному рівні, за відкритими даними судової статистики, також простежується значна кількість випадків скасування постанов про адміністративні правопорушення. Наприклад, лише протягом 2019-2020 років тисячі адміністративних стягнень, накладених патрульною поліцією за порушення ПДР, були скасовані судами першої або апеляційної інстанції. Більшість з цих скасувань супроводжувалася закриттям справ, що означає визнання притягнення особи безпідставним. Такі цифри негативно характеризують якість адміністративної практики і стали предметом уваги як громадськості, так і керівництва МВС України. Зокрема, у 2020-2021 рр. в межах реформування поліції наголошувалося на необхідності запровадження нових критеріїв оцінки роботи, де замість суто кількісних показників (скільки постанов винесено) важливішими мають стати якісні показники – відсоток законних, стійких рішень, рівень довіри населення тощо. У цьому контексті показник скасованих

постанов міг би стати одним із офіційних КРІ для підрозділів поліції, стимулюючи їх покращувати дотримання законності.

Європейський досвід підтверджує, що ефективний судовий контроль є невід’ємною умовою забезпечення верховенства права у діяльності поліції та інших адміністративних органів. В більшості країн ЄС рішення поліції про накладення штрафів чи інших стягнень можуть бути оскаржені або в адміністративному, або в судовому порядку, і така можливість вважається гарантією захисту прав громадян. Наприклад, у Німеччині рішення поліції про штраф (у справах про адміністративні правопорушення – *Ordnungswidrigkeiten*) спочатку може переглядатися адміністративно, а у разі незгоди особи – передається на розгляд до суду. Судовий розгляд по суті з нуля (так званий принцип *de novo* у справах про дрібні правопорушення) забезпечує виправлення помилок, допущених на адміністративній стадії. У Франції існує інститут оскарження штрафів за участю префектур або спеціальних комісій, що теж підлягають подальшому судовому контролю. В цілому, низький відсоток скасованих санкцій на судовому рівні розглядається як свідчення високої якості роботи поліції: наприклад, якщо більшість штрафів залишаються в силі, значить поліція належно збирає докази та дотримується процедури.

Міжнародні стандарти, такі як практика Європейського суду з прав людини, наголошують на тому, що навіть у провадженнях щодо незначних адміністративних правопорушень мають дотримуватися основні гарантії справедливого суду (ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод [7]). Зокрема, у рішенні *Öztürk v. Germany* (1984) ЄСПЛ підкреслив, що держави, кваліфікуючи правопорушення як адміністративні, не звільняються від обов’язку забезпечити справедливий розгляд – право особи на ефективне оскарження та перегляд рішення незалежним судом [8]. Це означає, що якість адміністративного провадження поліції перебуває під контролем не лише національних судів, а й міжнародних механізмів. Для України, як країни-члена Ради Європи, високий відсоток скасування поліцейських постанов може розцінюватися як сигнал про необхідність змін – адже кожне необґрунтоване притягнення потенційно порушує права людини на належну правову процедуру.

В окремих країнах практикуються інноваційні підходи до підвищення якості проваджень. Наприклад, у Великій Британії поліція запровадила систему внутрішнього перегляду оскаржень штрафів (*police ticket review*) до передачі справи в суд – якщо водій оскаржує штраф, спеціальний підрозділ аналізує, чи достатньо доказів і чи правильно оформлено матеріали, і нерідко скасовує штраф внутрішнім рішенням, якщо виявлено помилки. Це зменшує навантаження на суди і спонукає поліцейських навчатися на помилках. У Польщі діє практика тісної співпраці поліції з судами щодо узагальнення причин скасування постанов: суди надсилають до поліції інформацію про типові помилки,

після чого поліція проводить службові навчання для особового складу. Таким чином, зарубіжний досвід свідчить про те, що відстеження і аналіз випадків скасування санкцій є важливою складовою системи управління якістю роботи правоохоронних органів. Україна, прагнучи до європейських стандартів, має впроваджувати подібні механізми.

Судовий контроль за постановами органів Національної поліції виконує дві ключові функції: по-перше, захищає права громадян від можливих помилок чи зловживань з боку поліції, а по-друге, стимулює самі органи поліції покращувати якість адміністративного провадження. Аналіз практики показує, що значна частина постанов про адміністративні правопорушення скасовується судами через типові недоліки – неповне з'ясування обставин, відсутність або недопустимість доказів, порушення процедурних вимог при розгляді справи тощо. Ці повторювані причини скасувань фактично є індикаторами проблем в роботі поліції на стадії оформлення матеріалів і винесення рішень. Іншими словами, кожна скасована постанова вказує на той чи інший збій у механізмі притягнення до відповідальності: чи то людський фактор (неуважність, недостатня кваліфікація інспектора), чи прогалини інструкцій та навчання, чи неналежний відомчий контроль.

Показник відсотку скасованих постанов можна розглядати як кількісне відображення рівня якості адміністрування притягнення до відповідальності. Високий відсоток (як було наведено на прикладі окремих регіонів) є тривожним сигналом, який потребує реагування з боку керівництва поліції. В той же час, сам по собі цей показник має враховувати контекст (активність громадян щодо оскарження, специфіку правопорушень тощо) і його слід аналізувати у динаміці. Якщо при вжитті заходів (додаткове навчання, інструктажі, покарання недбалих працівників) частка скасованих постанов зменшується – це буде свідчити про покращення якості провадження.

Таким чином, за результатами дослідження можна надати такі рекомендації:

1. Удосконалення підготовки та інструкцій для поліцейських. Необхідно посилити навчання особового складу щодо документування адмінправопорушень: акцентувати на ретельному зборі доказів (використанні відеозаписів, свідчень), правильному оформленні постанов з наведенням усіх встановлених обставин, дотриманні процедурних прав громадян (пояснення прав, розгляд справи у присутності тощо). Розробити методичні рекомендації, що базуються на найчастіших помилках, виявлених судами.

2. Внутрішній моніторинг та аналіз скасованих постанов. Керівництво Нацполіції та її територіальних підрозділів повинно регулярно отримувати дані про кількість та причини скасування постанов їхніх працівників. Доцільно запровадити обов'язковий розбір кожного випадку скасування: з'ясувати, який

саме недолік призвів до цього, й ухвалити рішення – чи потрібне дисциплінарне реагування, чи додаткове навчання працівника. Такий підхід стимулюватиме персональну відповідальність і запобігатиме повторенню тих самих помилок.

3. Критерії оцінки роботи, орієнтовані на якість, а не кількість. При оцінюванні діяльності підрозділів патрульної поліції варто враховувати показник стійкості постанов. Підрозділ, у якого мізерний відсоток скасованих рішень, повинен вважатися таким, що працює якісно (навіть якщо він менше виписує штрафів), і навпаки – підрозділ з високим відсотком скасування потребує уваги і, можливо, кадрових чи організаційних змін. Це відповідає європейській тенденції зміщення акценту з “планових” показників на реальні результати у сфері правозастосування.

4. Покращення нормативної бази. Хоча основні процедури визначені КУпАП та КАС, законодавцю варто розглянути оновлення Кодексу України про адміністративні правопорушення (який залишається застарілим, від 1984 року) з метою чіткого врегулювання сучасних викликів – наприклад, використання технічних засобів фіксації, електронних матеріалів справи, належного повідомлення учасників у цифровій формі тощо. Більш сучасний та детальний процесуальний регламент може знизити кількість спірних ситуацій і підвищити захищеність прав громадян на ранньому етапі, що, відповідно, зменшить кількість обґрунтованих скарг до суду.

5. Обмін досвідом з країнами ЄС. Корисним кроком було б вивчення досвіду держав ЄС щодо забезпечення якості роботи поліції. Проведення спільних семінарів, тренінгів за участю європейських поліцейських та суддів допоможе перейняти найкращі практики, як-от інститут незалежних комісій з перегляду скарг чи механізми швидкого реагування на судові рішення, що виявляють помилки поліції.

Висновок. Судовий контроль – не каральний меч, спрямований проти поліції, а необхідний інструмент підтримання правопорядку і довіри. Конструктивне сприйняття поліцією результатів судового перегляду (в тому числі скасування постанов) і робота над помилками сприятимуть підвищенню професійного рівня правоохоронців. Зменшення частки судових скасуваннях адміністративних стягнень означатиме, що права громадян краще захищено ще на досудовому етапі, а система притягнення до адміністративної відповідальності працює ефективно та справедливо. Таким чином, аналіз практики скасування постанов як показника якості провадження є корисним інструментом для реформування та розвитку Національної поліції в напрямі європейських стандартів законності та доброчесності.

Список використаних джерел:

1. Кодекс України про адміністративні правопорушення (статті 1 – 212-24) Кодекс України; Закон, Кодекс від 07.12.1984 № 8073-Х. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10#Text> (дата звернення: 19.01.2026).
2. Чванько Л. Чому водії виграють суди у патрульної поліції. LDN. 2018. 27 березня. URL: <https://ldn.org.ua/success-story/chomu-vodiji-vyhrayut-sudy-u-patrujnoji-politsiji/> (дата звернення: 19.01.2026).
3. Кодекс адміністративного судочинства України Кодекс України; Кодекс, Закон від 06.07.2005 № 2747-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15#Text> (дата звернення: 19.01.2026).
4. Постанова Верховного Суду від 17.09.2020 року у справі за № 742/2298/17. URL: <https://iplex.com.ua/doc.php?regnum=91642924&red=100003059495e1fbef0711e34f23a85a0136b3&d=5> (дата звернення: 19.01.2026).
5. Постанова Верховного Суду від 26.12.2019 року у справі за № 724/716/16-а. URL: <https://zakononline.ua/court-decisions/show/86636182> (дата звернення: 19.01.2026).
6. Шкула А. Майже 13% справ на основі протоколів тернопільських патрульних розвалюються у судах. А що у сусідів? // 20 хвилин Тернопіль. URL: <https://te.20minut.ua/Podii/mayzhe-13-sprav-na-osnovi-protokoliv-ternopilskih-patrulnih-rozvalyuyu-11881965.html> (дата звернення: 19.01.2026).
7. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (з протоколами) (Європейська конвенція з прав людини) Рада Європи; Конвенція, Міжнародний документ, Протокол від 04.11.1950. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text (дата звернення: 19.01.2026).
8. Oztürk v. Germany, judgment of 21 February 1984, application no. 8544/79, European Court of Human Rights. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng/?i=001-57553> (date of access: 19.01.2026).

References:

1. Kodeks Ukrainy pro administratyvni pravoporushennia [Code of Ukraine on Administrative Offenses]: Zakon Ukrainy vid 7 december 1984 r. [Law of Ukraine of December 7, 1984]. (1984). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10#Text> (data zvernennia: 19.01.2026).
2. Chvanko, L. (2018, March 27). Chomu vodii vyhraut sudy u patrolnoi politsii [Why drivers win court cases against the patrol police]. LDN. <https://ldn.org.ua/success-story/chomu-vodiji-vyhrayut-sudy-u-patrujnoji-politsiji/> [in Ukrainian]
3. Kodeks administratyvnoho sudochynstva Ukrainy Kodeks Ukrainy [Code of Administrative Procedure of Ukraine] Zakon Ukrainy vid 6 yuly 2005 r. [Law of Ukraine of July 6, 2005]. (2005). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15#Text> (data zvernennia: 19.01.2026).
4. Supreme Court of Ukraine. (2020, September 17). Postanova u spravi № 742/2298/17 [Resolution in case № 742/2298/17]. <https://iplex.com.ua/doc.php?regnum=91642924&red=100003059495e1fbef0711e34f23a85a0136b3&d=5>
5. Supreme Court of Ukraine. (2019, December 26). Postanova u spravi № 724/716/16-a [Resolution in case № 724/716/16-a]. <https://zakononline.ua/court-decisions/show/86636182>
6. Shkula, A. (2023, September 20). Maizhe 13% sprav na osnovi protokoliv ternopilskykh patrolnykh rozvaliuiutsia u sudakh. A shcho u susidiv? [Almost 13% of cases based on protocols of Ternopil patrol officers fall apart in courts. What about neighbors?]. 20 khvylyn Ternopil. <https://te.20minut.ua/Podii/mayzhe-13-sprav-na-osnovi-protokoliv-ternopilskih-patrulnih-rozvalyuyu-11881965.html>

7. Council of Europe. (1950, November 4). Konventsiiia pro zakhyst prav liudyny i osnovopolozhnykh svobod [Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms]. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text

8. Öztürk v. Germany, № 8544/79 (ECHR February 21, 1984). <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-57553>

Дата першого надходження статті до видання: 09.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 27.03.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 19.05.2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії
відкритого доступу (CC BY 4.0)